

Лоялността към мъртвите го бе накарала да тръгне към Сохо в ледения дъжд, вместо просто да се прибере у дома. Вкъщи можеше да си отдъхне – днес се беше уморил, призна той. Можеше да се настани пред уютната камина с хубава книга и чаша уиски, чакайки съпругата си да се прибере.

Вместо това седеше на задната седалка на такси, в което се усещаше слаба миризма на презрели чушки и мускусен парфюм, и се носеше по заледената улица към среща, за която таеше опасения, че щеше да се превърне в грозна разпра.

Той не обичаше грозните разпри и не разбираше хората, които, изглежда, им се наслаждаваха, колкото и странно да беше това. Познатите му знаеха, че притежаваше талант да избягва подобни спорове или да ги пресича.

Но този път сблъсъкът с братовчед му Едуард изглеждаше неизбежен.

Жалко, помисли си той, наблюдавайки как леденият дъжд биеше по прозорците на таксито. Капките се удряха в стъклата и съскаха като сърдити змии.

В миналото двамата с Едуард бяха като братя. Споделяха общи приключения, тайни и цели – прекалено възвишени, разбира се. Но двамата бяха поели по различни пътища и времето отдавна ги беше разделило.

Той почти не познаваше човека, в когото се бе превърнал Едуард, и изобщо не го разбираше. Най-тъжното беше, че вече не го харесваше толкова много.

Въпреки това двамата бяха свързани от паметта на баба си и дядо си по бащина линия – бащите им бяха братя. Те бяха едно семейство. Надяваше се кръвните връзки и общите спомени да им помогнат да постигнат някакъв разумен компромис.

Но в същото време Едуард не искаше компромис. Той бе решил, че това му принадлежеше, и не беше склонен да прави каквито и да било отстъпки.

В противен случай нямаше да наеме агент за недвижими имоти, който да продаде красивата стара къща на баба им и дядо им.

Навярно изобщо нямаше да разбере за срещата с агента за оглед и оценка на къщата, ако асистентката на асистентката – или каквато там беше длъжността на това момиче – не се беше изпуснала случайно в телефонния им разговор, когато той се беше опитал да се свърже с Едуард.

Той не беше избухлив – гневът изискваше сериозни усилия, – но сега беше ядосан. Достатъчно ядосан, за да направи сцена пред агента за недвижими имоти.

Притежаваше половината от имота (както Едуард бе започнал да нарича къщата) и продажбата му беше невъзможна без неговото писмено съгласие.

А той нямаше да даде съгласие, нямаше да пренебрегне изричните желания на дядо си.

Седнал на задната седалка на таксито, за миг той се пренесе в кабинета на дядо си, усети топлината, видя наситените цветове, шкафовете с книги, от чиито подвързии се носеше миризмата на кожа, красивите стари снимки и очарователните вещи и предмети.

Усети крехката ръка на дядо си, някога толкова голяма и силна, в своята. Чу треперещия глас, който някога гърмеше като артилерийски залп.

Това не е просто къща, не е просто дом, макар че само по себе си и това не е никак малко. Този дом има история, свое място в света, свое наследство. Завещавам на двама ви с Едуард тази къща, за да пазите нейната история и да продължите наследството ни.

Така и щеше да направи, каза си той, щом таксито най-сетне спря пред къщата. В най-добрия случай просто щеше да припомни на Едуард това желание на дядо им, а в най-лошия щеше да намери начин да купи дяла на братовчед си.

Ако за Едуард това беше просто имот, просто пари, тогава той щеше да получи тези пари.

Остави щедър бакшиш на шофьора – съвсем съзнателно, защото времето беше наистина отвратително. Може би именно щедростта му накара мъжа да свали стъклото и да

извика след него, че си е забравил куфарчето на задната седалка.

-       Благодаря ви! – Той се върна до колата и го взе. – Съвсем забравих заради други мисли.

Стисна куфарчето и тръгна предпазливо по заледения тротоар, мина през ниската врата от ковано желязо и слезе по пътеката, която беше изчистена от снега и поръсена с пясък, за да не се пързаля – лично той бе платил на едно момче от съседната къща, за да се погрижи за това.

Изкачи малкото стъпала точно както бе правил като дете, след това като младеж, после като млад мъж, а сега – като по-възрастен човек.

Често забравяше разни неща – например куфарчето си, – но за сметка на това помнеше наизуст кода за вратата. Сложи длан на скенера и плъзна картата си през четеца.

Отвори тежката врата и промяната се заби като нож в сърцето му.

Нямаше го аромата на свежи цветя, подредени във вазата до вратата от баба му, нито старото куче, което да го посрещне в коридора. Част от мебелите бяха завещани на роднини и сега се намираха в други домове, а част от картините красяха стените на чужди къщи.

Той се радваше – това също бе наследство.

Въпреки че плащаше на домашна помощница – дъщерята на Франки, която дълги години работеше при баба му и дядо му – да чисти веднъж седмично, във въздуха се усещаше миризма на застояло и на лимоново масло.

- Прекалено дълго – промърмори той и остави куфарчето си. – Къщата е празна прекалено дълго време.

Чу гласове и за миг се замисли дали и те не бяха просто спомен. Но после си спомни целта на своето посещение – Едуард и агента за недвижими имоти. Навярно в момента двамата обсъждаха квадратурата, местоположението и пазарната стойност на къщата.

И нито един от тях не мислеше за онова, за което мислеше той – семейни вечери около голямата маса; сладкиши с черни боровинки, които крадеше от кухнята; онзи слънчев съботен следобед, когато с гордост представи любимата си жена на баба си и дядо си във всекидневната.

Застави се да се отскубне от пелената на времето и тръгна към гласовете. Сантименталностите нямаше да накарат Едуард да промени решението си. Ако поредното напомняне за обещанието, което двамата бяха дали на обичния си дядо, не беше в състояние да го накара да размисли, тогава навярно напомнянето за законовите изисквания щеше да го стори.

Ако и това не помогнеше, парите оставаха последната възможност.

Независимо от всичко, той не искаше да се промъква като крадец, затова извика братовчед си по име.

Гласовете замлъкнаха, предизвиквайки раздразнението му. Нима си въобразяваха, че могат да се скрият от него? Той продължи все по-навътре в къщата, стискайки раздразнението си като някакво оръжие. Влезе в стаята, за която бе мислил в таксито, и видя Едуард, седнал в креслото на дядо им.

Очите на братовчед му бяха широко отворени – дори и онова, под което се виждаше прясна синина. От ъгълчето на устните му се стичаше тънка струйка кръв, която обагри зъбите му, щом Едуард заговори.

Раздразнението бе заменено от шок и тревога и той пристъпи бързо напред.

- Едуард.

В този миг рязка болка се разля по тила му. Неспособен да спре падането си, той политна напред. Секунди преди главата му да се удари в стария дъбов под и всичко да потъне в мрак, той чу Едуард да крещи.